

Kära Mamma !

Tack för brev som icke har kunnat överraska mig eller Karin. Jag har mycket tvekat om jag skulle svara men måste väl i alla fall sända en rad.

Jag tycker mycket om själva uppfattningen i brevet och har precis Mammas syn på egoism och självhängivelse. Dessutom fann jag hela sista delen av brevet vackert skrivet, även rent formellt. Det kunde alltså så till vida endast glädja mig.

Inledningen berörde mig något annorlunda. Till att börja med kan jag icke fatta detta ständiga tal om att jag skulle undervärdera Birger. Det var ju Mamma som kritiserade honom i telefonen och icke jag! Jag har ju en oerhört mycket högre uppfattning av honom än Mamma!!! Inte kritiserar jag honom för saker som jag väl kan se ha orsakats av förhållanden som han inte är henre över. Lämna alltså honom ur räkningen!

Så ha vi uttalandena om att jag skulle vara "ohjälpligt fast i ytlighet och flärd", om min inpiskade egoism, min själv rättfärdighet m.m. Jag tycker på sätt och vis att det är bra att jag nu har denna Mammas uppfattning i brev, så att jag har något fast att hålla mig till. Låt mig säga ett par ord:

1. Ytlighet och flärd - kanske det. Jag undrar dock om man kan vara mer fullständigt likgiltig för lyx, mat, kläder, bekvämlighet än jag och om det finns någon som så tröttar ut sig varje dag med läsning och skriverier som jag. Jag lägger ingen större vikt vid vad jag kunnat skriva. Men vad i herrans namn är meningen med att förebrå mig ytlighet då jag icke sysslar med någonting annat än livsåskådningsfrågor, då jag skrivit en roman med den tendens som Dödens väntrum har, då jag väljer min hustru uteslutande efter hennes andliga kvaliteter. Jag måste medge att av alla sårande och kränkande omdömen jag hört av Mamma, är detta det värsta. Jag bara frågar : har jag valt en förmögen och vacker hoppetossa? Lever jag överdådigt? Roar jag mig? Sysslar jag med ovärdiga och ytliga ting? Jag har hela denna vinter knappast alls varit på teater och biograf, jag har kastat i mig maten på de enklaste ställen, jag har icke köpt några kläder, jag har ärligt skrivit och arbetat, jag har klarat sjukdomar och andra påfrestningar, som Mamma icke har en aning om. Det räcker, tycker jag.

2. Min egoism. Var snäll och tala icke om den, innan Mamma vet vad som förekommit mellan Karin och mig det sista året. Det är bara att jag icke tvekar och fortfarande icke finner någon

anledning att inviga Mamma i allt det djävulskap jag fått vara med om. Vad vet Mamma om vad min resa syftade till eller betydde? Vad vet Mamma om vad jag gjorde förra sommaren? Om mitt inre liv över huvud? Jag fattar icke hur Mamma kan våga yttra sig om min andliga utveckling före förlovningen, då jag icke låtit Mamma ta den minsta befattning med mitt liv den tiden.

3. Egenrättfärdighet. Jag bara frågar : har Mamma icke läst min roman? Innehåller den icke självkritik så det räcker? Finns där skymten av belåtenhet med sig själv? Talar icke hela boken om precis motsatsen?

4. Kasta skulden för sina handlingar på andra?? Jag förstår icke meningen. Gäller det Karin, så kan jag bara upprepa, att Mamma ingenting vet om vad som förekommit mellan oss. Och aldrig heller skall få veta det.

5. Ansvarslöshet vid bilolyckan. Hm. Om det hela var avsiktligt då? Om jag i desperation och förtvivlan körde i diket självman? Om jag tänker göra om saken så fort jag får ut bilen? Om Mamma händelsevis icke skulle fatta vilka påfrestningar jag har att klara.

Jag orkar inte fortsätta. Men brevet ger mig anledning att säga ifrån, att jag nu helt enkelt inte orkar vara med mera. Jag uppberar : meningen och innehållet i brevet finner jag både vackert och stilfullt och jag är alldeles överens om att Karin för mig betyder vad Mamma antyder, samt att jag måste vara försiktig med hennes känsla. Men alla utfallen mot mig bevisa dels en bristande känsla -- en mor med en smula tillgivenhet skulle väl näppeligen just som jag fått Lindhagens besked om min andra lunga skriva ett sådant brev -- dels den fullständiga okunnighet om mig, den totalaste brist på förståelse för min typ och för vad jag varit med om. Jag föreslår därför att vi lever åtskilda som under hösten. Jag trodde att vi skulle komma varandra närmare genom Karin. Nu ser jag att det är omöjligt. Hon och jag ha beslutat att icke träffa någon av våra respektive föräldrar utan att leva för oss själva och så snart som möjligt flytta från staden. Jag är också ytterst illa berörd av att veta att hon redan blivit invigd i Mammans förhållande till Farmor, familjens ekonomi etc.etc. - allt saker som hon väl ändå kunde slippa att dras in i. Gör därför som jag ber tänk icke på oss, ge oss ingenting till vårt bröllop och skriv inga mer brev. Låt inte mig irritera Mamma mer. Om jag verkligen förefaller Mamma så dålig, så släpp mig. Jag ber Mamma uttryckligen att icke mer ringa till Karin, då hon har alldeles samma uppfattning som jag i alla de saker jag ovan berört. Presenter-
na kan kanske Birger överlämna.

Mammass

Pren

